

Има, напр., една особена болест на гръбначния мозък, която се казва „сирингомиелия“. При тази болест, ржцетъ и пръститъ сж досущъ нечувствителни къмъ болка, студъ и горещина. Болниятъ може да вземе съ ржка живъ вжгленъ, да гмурне ржка въ кипяща вода, да работи безболезнено съ всъ-какви киселини и разяждащи вещества.

Какво по-хубаво, ще кажете, отъ това? Ала последицитъ отъ тази нечувствителностъ сж крайно плачевни.

Тъй като ржцетъ и пръститъ на болнитъ сж нечувствителни, тия болни не обръщатъ внимание когато се възпалятъ, когато почнатъ да забиратъ пръститъ или ржцетъ имъ, когато ставитъ имъ се изкълчатъ. Тъ продължаватъ да си работятъ, като че-ли нищо не е било. Ала трѣбва да се видятъ тогава на какво за-приличватъ тия пръсти. Тъ не сж пръсти, а нѣкакви останки, безформени части.

Има случаи, когато и други части на тѣлото ставатъ нечувствителни.

Д-ръ Беккеръ разказва за една жена, у която кожата на лицето ѝ била съвсемъ нечувствителна.

И какво се случило? Като се грѣяла при една нажежена чугунена печка, тази жена, безъ да съти, допрѣла главата си до печката и само когато ѝ замирисало на печено месо тя забелязала това. Оказало се, че кожата ѝ изгорѣла до костъта!

Последицитъ сж явни. Ако всички части на нашето тѣло станатъ нечувствителни, съ насъ могатъ да се случатъ само крайно печални и, разбира се, вредни, опасни, неприятности. Болката ни предпазва, кара ни да бждемъ внимателни.

Вижте, напр., какъвъ отличенъ учителъ е тя за нашитъ деца.

Колкото и да казвате на детето да не бута огъня, да не пипа горещия сждъ на печката, да внимава при кипяща вода — то не ви чува. А веднажъ допре ли се и се попари, то никога не ще посмѣе да пипне или да се доближи до огъня. Испитаната болка ще му послужи за урокъ презъ цѣлъ животъ.

И тъй, вие виждате, колко несправедливо се оплакваме отъ болкитъ, колко прибързано и неоснователно правимъ това!

Въ природата, както изглежда, всичко е претеглено, отмѣрено, всичко е предвидено. И често, което ни се струва излишно, лошо, несправедливо, въ сжщностъ се оказва необходимо, спасително. Природата — тя е такъвъ чуденъ механикъ, такъвъ безпогрѣшенъ архитектъ, предъ който трѣбва само да се прекланяме и всички наши опити да диримъ недостатъци въ нейнитъ творби обикновено се завършватъ съ пълненъ неуспѣхъ, отиватъ напусто.